

I O N P I L L A T
L I M P E Z I M I

~~10/11~~

SCRISUL ROMÂNESC
C R A I O V A / 1 9 2 8

1

2009

876438

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
„OCTAVIAN GOȘA”
CLUJ

LIMPEZIMI

ACEST VOLUM
S'A TIPĂRIT, CA EDIȚIE BIBLIOFILĂ,
IN O SUTĂ EXEMPLARE
PE CARTON JAPON CHAMOIS,
NUMEROTATE DE LA 1 LA 100,
O SUTĂ EXEMPLARE PE CARTON
JAPON ALB, NUMEROTATE DE
LA 101 LA 200. S'A TIPĂRIT DE
ASEMENEA O MIE EXEMPLARE
NUMEROTATE DE LA 201 LA 1200
PE HÂRTIE ALBĂ
ANTI-K-DRUCK.

No. 515

LIMPEZIMI

Din deal, la crucea drumului de-ajungi,
Când umbrele se fac mai lungi,
La gârla liniștită de cobori,
Îți cântă roata unei mori.

Dintre arinii verzi n'o vezi de fel –
Dar murmurul încetinel
De ape limpezi legănat'e'n scoc
Te va urma din loc în loc...

Și tremurul cel proaspăt de arini
Senini ca râul de senin,
În pieptul tău de-acuma va cânta
Așa cum bate inima.

MOARA UITATĂ

S ub sălcii boltite pe iarba din luncă,
Ca păsări de aur se-alungă lumini
La moara pustie ce nu mai aruncă
Pe murmurul apei un cântec deplin.

Cu spatele gârbov, cu barba sa verde
De mușchi și cu ochii rotunzi—an cu an
Își uită menirea și rostul își pierde...
Și moara se schimbă în chip năzdrăvan:

Un Moș al pădurii, cu pletele 'n muguri,
De drumuri și oameni de mult ocolit.
Dar dacă plăvanii nu rumegă 'n juguri
Și carul n'așteaptă să fie golit,

Poporul cu pene: stigleți, măcălendre,
I-agață de umeri un cuib ca un vis
Și puii de iepuri zglobii își fac mendre
Și, vezi, le primește cu suflet deschis.

Și seara, pe drumul pierdut, căprioare
Șfioase, la pieptu-i de frate bătrân
Își strâng botul umed — și'n noapte isvoare
Li leagă ritmic un sânge păgân.

Și trupul său mare de zeu păduratic
De-acum nu mai știe nici om, nici cuvânt.
În freamătul frunzelor, primăvărat,ic,
Ce trainic se leagă de vechiul pământ...

Sub sălcii, pe iarba poienii din luncă,
La moara uitată mă voi sihăstri —
Să fiu vietatea de codru ce-aruncă
Ușoara ei umbră pe apele vii.

PLUTA

Prin frunza verde 'nchisă de anini
Privești în ape limpezi până'n fund
Nisip de aur tremurând lumini
Și pești de-argint încremeniți pe prund.

Vezi răsturnat în râul pământean
De care-amnarul soarelui lovì,
Porumbi în zbor pe-un cer de porțelan,
Cleștar de stânci și codri străvezii...

Dar liniștit ieșind din poala lor —
De-amurg legată'n rază ca'n șurub,
O plută a pornit cutezător
Pe ceruri mângăiate de hulub ;

Și colo'n țârm, în luminosul praf
Cernut de soare prin frunzișul viu,
Mesteacănii albi sub aripi de seraf
Primesc pe noapte tainicul sicriu.

IN PĂDURE

De sui prin via 'n floare sus pe deal,
De lași, pe zări albastre ca un cer,
Zăvoi și câmp — pădurea de tufani
Îți învelești 'n umbre pasul 'ncet.

De ții mereu poteca sub frunziș,
De-auzi în suflet cântecul de cuc —
Ne mai dorind orașul greu de zid,
Nici omul de-azi, nici cărțile de-acum,

Te-oprești din drumul dus peste poeni
La un bordei bătrân de pădurar...
Și câinii toți cum latră la boer,
O fată spune: „Tata e plecat

In Valea-Mare, la silviculor“.
Te uiții la ochii ei, la trupul ei...
Și ți vin în minte sălcii din zăvoi
Și râul plin de soare, plin de cer.

INSCRIPȚIE PENTRU O FÂNTÂNĂ

De unde vezi Piteștii și Argeșul și țara
Zăvoaielor albastre când le îmbracă vara,
De unde prinzi lumina jucând pe Râul Doamnei
Prin luncile de aur sub cerurile toamnei,
Acolo unde casa 'și-înălță alb pridvorul,
Prietene, te-așează să'ți murmure isvorul...
Și ca Florica toată în suflet să'ți rămână,
Mai stai s'auzi trecutul cum cântă în fântână.

INSCRIȚIE PENTRU O FÂNTÂNĂ

Tu ce iubești Florica, stai să'mi auzi șoptirea.
Pe gura mea de piatră, apleacă-te smerit —
In svon de apă vie îți cântă amintirea
Și casa iar răsună de glasuri ce-au trăit.

INSCRIȚIE PENTRU O FÂNTÂNĂ

A pleacă-te o clipă pe unda tremurată,
Pe-oglinda vremii 'n care cu apa toate pier —
Sunt râsul și sunt plânsul din casa de-altădată
Pe dealul din Florica, la margine de cer.

INSCRIȚIE PENTRU NUCUL DIN VIE

Când toamna și amurgul își desveliau tot gândul
Și desbrăcând iar dealul de străluciri streine,
Mă înălțau pe-altarul colinelor latine —
Străbunul și bunicul și tatăl tău, dearându-l
Suiră să se 'nchine la umbra mea de zeu...
Oprește-ți pașii, vino și tu cu darul greu
De struguri și-l agață de ramurile joase:
Curat să'ți fie duhul și viile mănoase.

PIERSICUL

L a cotitura drumului din vie
Ce suie 'n limpezimea lui Prier,
In zori de zi m'opresc să nu mă ştie
Un piersic proaspăt înflorit pe cer.

Cum se desface neted din lumină
Şi-i frânge clarul tremur cu nesaţ:
Un tânăr zeu pe ţărmul de colină
Mi-aduce scoici trandafirii pe braţ.

Şi cum prin vânt, cu ramuri aripate,
Se-avântă'n trunchiul svelt ca 'ntr'un picior
Şi-şi svârlă capul luminos pe spate,
Aerian încremenit în zbor —

Să fiu un trup de om îmi e ruşine
Şi îmi blestem făptura mea de azi...
Prier, tu frate bun, mă fă ca tine:
Un piersic cu dumnezeesc obraz.

PROECT DE TEMPLU

*Interesul: în globarea
clarității în elemente
etnice.*

Pe vârful dealului de unde vezi
Albastrul șes al vremii și al zării, *măritate elementară.*
Răsar cu seara, svelte, din livezi
Și albe ca fecioare'n portul țării

— Păstrând în mers cadența unui joc
Sau ritmul unui șir de prășitoare — //
Coloanele înmărmurite 'n loc;
Înalță, cum duc fetele urcioare,

Un dar de foi ce cade din ghiveci
Cu vițe împletite în lumină
Bălae, ca păr blond pe umeri reci;
Senine 'n gravitatea lor deplină

Adună armonia ce s'a dus ...
Și-altarul, unde nimeni nu se'ndură
La jertfă când e soarele'n apus,
Il văd pătrat, cu duh de piatră dură.

HANUL CU RÂNDUNICI

*Colo'n umbra nucului
Stă din vremea Turcului,
Leagănul urzicilor,
Hanul rîndunicilor...*

9092
Han vestit la drum de țară, han cu strașina afară,
Vechi de când e lumea — spun
Căraușii cu chervanul cari pe vremi își lăsau banul
Pe-o bărdacă de vin bun,

Stai de-acum cu mușchi pe șită, cu pridvorul prins de viță,
Cu păianjeni în gârlici.
Intră slobod, ies pe ușă, ca o rază jucăușă
Miile de rîndunici.

Te-a uitat de-o viață drumul, nu mai suie seara fumul
Hornului pe'tins hotar,
Carele n'o să le cearnă, cum vin grele din povarnă,
Primatorul tău umbrar.

Surugii de-a călare n'o să'ți bea în drumul mare
Țuica de-aur și nici când
De haiducii lați în spete, lăutari pe îndelete
N'o să-i mai auzi cântând.

Han uitat la drum de țară, han cu strașina afară,
Han pustiu și părăsit,
Dacă nimeni nu coboară în cerdacul de-odinioară —
Eu la tine am venit

Ca să-mi fi—han vechi—tovarăș, ca s'adorm la vatră iarăș,
Să mă scol în zori aici...
Soare, pretutindenii soare: nici un om, dar prind să zboare
Până 'n suflet rândunici.

Dece
civili
Tendenta de
civilizație
Intensul co
variat, pe
hipostaze a
Sochiu: tem
Caracteristi
neoforare

CASA CU LILIA

Eminescu
Lumina lunii pline vărui
Pereții casei cu plăpândă nea,
Ca 'n capătul aleelor pustii
Și 'n mine așa albă să mai stea.

Și-odată nucii îi umbriră mult
Pridvorul nalt străjuitor de lunci,
Ca răzemat de stâlpi să mai ascult
Prin frunza de-azi șoptirile de-atunci.

Și 'n vremuri florile de liliac
Nespuse o îndrăgiră, ca și-acum
Să mă oprească tainic în iatac
Trecutul ei închis într 'un parfum.

Și stele altădată nopți în șir
Brumând lumini în casă au intrat,
Ca 'n geamul clar ca piatra de zamfir,
Să mă 'nfior de raze săgetat.

CĂLUȘARII

Horatius
P otop se revarsă pe luncă seninul.
Să frigem iar mielul hoțește, pelinul
Să'l bem sub umbrare de frunze prin care
Lumină de soare se cerne 'n pahare.

Iubito, îmi adă urciorul cu vin —
Din vremuri bătrâne ca basmul sabin,
Să 'mi chiami în poiană la umbră de-arțari,
Cu regele mut, cei cinci călușarii... ///

Se 'nșiră cu steagul; cu toții deodată
Pornesc, stând pe loc, o fugă ciudată.
Piciorul lor iute cum e căprioara
Nu'l prinde nici naiul, nici dibla, nici vioara.

În alb, cinci mesteacăni se leagănă 'n vânt —
Stă mortul lor rege întins pe pământ
Și'n juru-i se strâng și iar se desfac
Cinci aripe albe de lebezi pe lac. ///

Acuma, spre seară, e jocul mai lesne.
Cu pene de soare din creștet la glesne,
Cinci flăcări lumina o scad și o suie,
În umbră stingând-o pe vre-o cărăruie...

E goală poiana, e gol și paharul.
Asvârle iar noaptea cu stelele zarul.
M'oi duce, m'oi pierde, ca jocul latin —
Iubito, îmi adă urciorul cu vin.

ACUARELE ÎN DELTĂ

AMURG

Cât vezi cu ochiul, verde, păpurișul
Se 'ndoaie 'n vântul serii, foșnitor.
Din când în când și-arată luminișul
Un ochi de apă moartă — un cocor

Cu aripa deschisă se ridică
Din stuf, sfâșietor de trist scâncind —
Sau cai tătari, dând roată fără frică,
Sălbăticiți, nechează pe un grind.

Amurgu 'mbracă Delta toată 'n aur
Cu turla unui sat lipovenesc,
Dar umbrele ostroavelor de plaur
Albastrul cenușiu îl împânzesc.

Vaporul taie noaptea șoptitoare
Și valul ce se 'ntunecă întruna,
Când cele cinci coline cresc în zare,
De aur vânăt cum e pruna.

SĂLCII

C a zei bărboși, bătrâni ca și diluviu —
Din ape revărsate cum răsar
Cu tot frunzișul aplecat în fluviu,
Îți par un pâlc de lipoveni pescari, /

Acolo de când lumea, ce 'și aruncă
Tremurătoarea plasă pe-un hotar
În care apa gărlelor din luncă
Se limpezește 'n ceruri de cleștar.

Și cum amurgul picură cu stele
Prin frunza lor, de-acum argint topit,
Au fulgerat sclipind printre rețele
Și 'n licăriri de pietre s'au smucit

Pești mici de aur viu în apa vie...
Pe când vaporul nostru s'a tot dus,
Lăsând pescari sau sălcii — nu se știe — *prosaism.*
Să-i prindă 'n mreaja 'ntinsă de apus.

CEAMUL ALBASTRU

Din ape străvezii ca o lumină
Ce-ar dăinuî în seară pe-o vâlcea,
Din ceruri răsturnate 'n fugă lină
Curgând nori albi ca peștii pe sub ea,

Corabia cu pânzele închise
Răsare straniu de albastră ca 'n
Imagini prinse în culori de vise
Un stârc de-azur pictat pe porțelan.

Pustie stă și nemișcată, n'are
Nici viață și nici rost, nici marinar...
Și cum vaporul nostru-o lasă 'n zare,
Intr'un amurg aproape ireal

Deodată ridicându-și pânza toată
Pornește lunecând cu valul viu —
Stârc minunat ce sboară și înoată
Pe Dunăre, cu pieptul siniliu.

NOAPTE PE ȚĂRM

Pe câmp: velinți de soare, pe mări: sidf de lună... // versul gene
Și sufletele dându-și ecou nenumărat,
Pe când tot mai aproape — auzi? — talazul sună
Coborâtor pe scara de-argint ce-a tremurat
Din plaja pământescă la plajele din lună.

Te-oprește în amurgul, ce n'o să mai revie,
Ca dincolo de vreme să'ți fie un popas.
Dă-mi mâna ca, sfoasă de dor, cu nostalgie
Pe treptele lunare să faci întâiul pas
Spre țările iubirii, ce n'au să mai revie.

Grăbește pasul — umbra'n apus alin se lasă
Și scara lunii piere pe valuri de fosfor;
Eminescian luceafăr din ape o să iasă
Prinzând de spuma creață un foc scânteetor —
El peste păr maramă de borangic îți lasă,

Când din tărâmul nostru la țările din lună,
Nălucitor, o liră de-argint s'a destrămat...
Și când tot mai departe — auzi? — talazul sună,
Când zorii și cu noaptea privindu-se au stat
Pe câmp cu fulgi de soare, pe mări cu solzi de lună...

LUMINA LUNII

Lichiditate Lumina lunii pline alunecă în casă...
Toți înecați noapții 'și-înaltă în oglinzi
Ca 'n ape fața albă și iar la fund o lasă
Când, luna ca să iasă, obloanele le prinzi.

Și iat'o foarte albă, tiptil ca o pisică
Se suie pe burlane, pătrunde prin ferești,
Sărută lung și ochii închiși și gura mică —
Și cea mai tănuită iubire n'o ferești.

Dar părăsind orașul, răzbate pe câmpie,
Se scutură deodată de praf să n'o mai văz,
Măsoară iepurește păduri, livezi, moșie,
Ciulind urechi de raze prin verdele ovăz.

STELE

Cum ne aplecăm pe livezi,
Aripile nu ni le vezi;
Vezi numai, veghind prin arțari,
De foc ochi noștri prea mari.
Strălimpezi la trup și obraz,
In ape curate de iaz
Noi sūntem cu cerul întreg...
Dar oameni făcuți din pământ
Făptura nu ne-o înțeleg,
Făptura de rază și cânt...
Privighetoarea doar ea
De noi de știe ceva —
Și frații luminii mai mici
Pe care îi crezi licurici
Și vântul prin frunză foșnind,
In noapte foșnind...

? 10 | 1929.

CÂNTEC DE LEAGĂN

Pentru Dinuț

Dormi, dormi, să te-adorm ți-am adus
Fluturii, frunzele, florile /
Și norii tiviți de apus
Ce zboară pe sus,
Serile, stelele, zorile, /
Să dormi ți-am adus
Ți-am adus...

Dormi, dormi, să te-adorm ți-au șoptit
Grâul, părăul și râul
Și moara cu glas adumbrat
De vânt potolit,
Grangurii, graurii, greerii,
Să dormi ți-au șoptit,
Ți-au șoptit...

Dormi, dormi, să te-adorm ți-au atins
Umărul umbrele, undele...
Sărutul lor ochii ți-au stins,
Pe pernă au nins
Visele, vrerile, verile —
Și somnul te-a prins,
Mi te-a prins...

CÂNTEC DE LEAGĂN

Să'mi adorm copilul — lin și lin, tiptil,
Leagăna-mi-l cântec, cântec leagă-mi-l—
Prind de geamul lunii,
Unde trec colunii,
Sufletul din mine, sufletul ca bruma,
Să nu vadă bine cât de rea e lumea...
Ușure, ușure, ușure de tot,
Să'mi adorm copilul visului, să pot.

Să'mi adorm copilul—greu și greu și greu,
Inimă nu bate, inimă mereu —
Fă-te să se culce,
Sânge: șoaptă dulce,
Lacrimă amară: murmur de izvoare,
Să n'audă 'n seară cât de mult mă doare...
Ușure, ușure, ușure de tot,
Să'mi adorm copilul visului, să pot.

PRIMĂVARĂ

Din tren, în zori, văd cerul ca o apă
Prea limpede cu scoica lunii 'n fund. /
Plopi nați la luminișuri dau să 'ncapă :
Iscoade sunt și zările pătrund. /

Spre răsărit ard coifuri parcă 'n pară,
Cu jar de aur suliți se aprind...
De-acuma gloata umbrei o să piară.
Arcașii tainici arcurile 'și prind.

Dar meri și peri și pruni de pe coline
Răspund și ei, trăgând cu praf de flori,
Și'n bâzăit de gloanțe de albine,
Desfășură un lanț de trăgători.

Podgoria'i toată nouri de șrapnele
Incremenite 'n aer de Prier.
De raze fugărite rândunele
In escadrile răslețite pier.

E soarele biruitor. Cireșii
Au ridicat, învinși, steag alb în vânt.
Livezile își numără plăeșii. R
Un cuc dictează pacea pe pământ...

Lumină pretutindeni! Primăvară
Și verde proaspăt ca un suflet nou
Și mieii albi ca merii albi din țară
Și pace 'n gânduri vechi și 'n grâul nou. ✓

Și sus, pe zarea vremii, ca o dungă
De mări albastre cu sclipiri de nea,
Bucegii neclintiți, pe când se-alungă }
Și tren și primăveri și viața mea. } v

DOR

Prin ploaie 'n strada plină de tumult,
I-aud șoptirea tainică demult.

De stau buimac, la fie-ce vitrină
Li văd în tremur pânda de lumină.

Pe-alături de'mi rîd fete pe furiș,
Zăresc doar sălcii svelte 'n luminiș.

Mă duce val-vârtej o gloată oarbă —
In luncă mă trezesc trântit pe iarbă.

Un trecător grăbit m'a îmbrâncit —
Din cer o barză cade liniștit.

Pe-asfaltul ud clipește-un felinar —
Stă prima stea pe-al apelor hotar.

Cu vuet surd motoare demarează —
Toți greerii de clacă se așează.

Un far de-autobuz mă pironeste —
Pe Argeș suie luna fără veste.

DRUM DE SEARĂ

Ti-aduci aminte seara de sub munte
In țara ce privește către Jiu?...
Catapeteasma culmilor cărunte
Purta chenar de aur stacojiu;

Mestecenii cei albi veneau în pâlcuri
De lumânări cu sfeșnice de-argint;
Soborul stelelor citea cu tâlcuri
Adânci, în stranele de mărgărint. /

Și cum treceam pribegi cu toamna 'n țară,
Ardeau mestecenii frunzișul rar
Și'l dăruiau în lacrimi de ceară
Topite 'n pacea mare de altar; /

Pleşuvii munți îngenunchiau în zare
Trudiți de mers ca peregrini bătrâni; x
Mătăniile de oi coborâtoare x
Se deșirau în drumul de la stâni; }

*Toate documentele se
concentrează în ajunul
aceleiași sărbători religioase*

Bisericile vechi, purtând potcapul /
Monahilor pe turla lor de lemn, \
Blagosloveau; troițele cu capul /
Atâtor sfinți uitați ne făceau semn... \

Dar noi, nebuni, nu ne-am oprit trăsura
Ne-am dus — păgâni grăbiți — spre Polovraci:
De pretutindenii ne-arată pădurea
Copaci schimonosiți ca niște draci. ♡

Apocalipsă dinimua?

IMAGINI, TOAMNA...

Se clatină galbene păsări ușor pe părul din vie —
Nu, toamna își pregătește iar stolul de frunze pribegi.
E aerul limpede astăzi ca apa 'n pârâul de munte —
Și singur un nor mai sclipește 'n amurg ca un păstrăv de-argint.

PASĂREA TOAMNEI

Pădure rărită de sunet și frunză,
Mulți granguri cu boabe de soare rechiemi
În seara ce umblă prin ulmi să se-ascunză?
O pasăre sură cu zbor obosit.

Ușor să n'o sperii, prieten — ușure...
Despică în taină frunzișul, s'o prinzi...
Dar iată 'și desface aripele sure
Greu pasărea toamnei în zbor obosit.

Tăcută, pe cracă uscată se lasă,
Departe, departe, să nu poți s'ajungi...
Și'n liniști de aur — foșnind a mătasă —
Sur, fâșie 'n frunze un zbor obosit.

Iai praștia! Frate, ai gânduri haine?
Stai!... Piatra pornește cu aripi și ea —
Și'n sura pădure străină de tine,
Plângi pasărea mută cu zbor obosit.

CIȘMIGIU DE TOAMNĂ

Verde nou al primăverii, roș al florilor de vară,
Toamnă, galbenul din frunza ta târzie mi-e mai drag —
Fie 'că'n velinți tăcute inimi de-aur le presară,
Fie că foșnește'n taina mătăsosului tău steag.

Zi senină, zi rodită ca o poamă de lumină,
Câtă floare prea de vreme scuturată te-a dorit
Să te pot culege astăzi — cer și suflet și grădină —
Cișmigiule de toamnă, de-amintire biruit.

De pe podul ce oglindă arcu 'ntins al pietrei sale
Peste apa unde lebezi dorm pe teiul tremurat,
Cine m'a chemat pe nume, cine m'a oprit în cale?
Umbra ta de altădată și un ram îngândurat.

Verde dor al primăverii, foc al dragostei din vară,
Toamnă, părul de-aur moale al iubirii mi-e mai drag
Când strivesc și ani și zile ce covorul tău presară
Și mi foșnești a moarte'n suflet, mătăsos și galben steag.

POETUL

Zidarul daruri tari așează,
Și crește zidul din belșug.
Țăranul țarina brăzdează,
Și pânea iese de sub plug.
Pescarului în râu răspunde
Argintul undiței, și'n unde
Un păstrăv – aur tremurat.
Și răsplătindu-i viclenia,
Vierului ce sapă via,
Paharul varsă vin curat...

Tu singur, stai nătâng de-oparte
Legat ca umbra de zaplaz
De înflorirea ce nu 'mparte
La nimeni fragedu-i obraz.
N'ai sapă, plasă, plug, mistrie:
Cu ce poți prinde ce-o să fie?
Cu gol în mâini, mereu milog?
Când haruri binecuvântate
Răsar în strai de noutate
In sufletu-ți rămas zălog.

VRACUL

Prin astrolabe, hărți, hrisoave moarte,
Șopârle, șerpi și bufnițe 'mpăiate,
Zadarnic cerci puterea lui — ai parte
Doar de bucoavna strâmbă de pe carte.

Ca tine și ca mine e, și n'are
Nici barba lungă, nici halatul mare,
Când nu-l aștepți atuncea îți năzare
Atât de simplu că te-a prins mirare

Că nu poți face tu ceea-ce face.
Pricepi tot ce 'ți vorbește deși tace,
Cum pomul lasă umbră, el dă pace,
Și câteodată, seara, se preface

Că ia un pumn de lut și că'l frământă,
Cum fac copiii ce pasc vitele la țară...
Și-o pasăre adevărată cântă
Și scapă vie palmei lui și zboară —

Și nu 'nțelegi și-ai vrea s'o 'nceapă iară.

CÂNTEC DE DUCĂ

HUGO VON HOFMANNSTHAL

A pă cade, să ne 'nghită,
Stânca dă să ne strivească,
Cu aripă fâlfăită
Păsări vor să ne răpească.

Jos, sub poalele de munți,
Poame se tot uită 'n lacuri
Străvezii de veșnicie.

Buze de fântâni și frunți
Mărmuresc sub flori, de veacuri,
Pe când vântul lin adie.

DRUMURI

E drumu 'n dimineată ce suie la pădure
Și fără pod își udă piciorul în părau }
Și lasă orice tufă de smeuret să'l fure }
Și de-orîșice poiană uitată'i pare rău.

E drumul ce se-așterne ogar pe urma zării
Și-o ia întins pe stepă s'o prindă undevă.
E drumul peste care cad frunzele uitării;
E drumul care'l bate și cal și harabă.

E drumul între case, e drumu 'ntre poene;
E cel podit cu piatră, e cel podit cu vis. ✓
E drumul ce'l așteaptă doi ochi plângând sub gene;
E drumul ce tânjește de nimenea deschis.

Și peste mări, de ele ursit să fie-o dungă
De spumă de o clipă pe valul milenar,
O, cât mai drag e drumul ce tremură s'ajungă
La liniștitul ostrov visat de marinar.

Dar cerurile toamnei îl leagănă, și'n mine
Ca 'n ele se deschide strălimpedele drum,
Ce duce pe lumina lui aripele line
✓ A stolului ce 'n zare mai clatină un fum.

CERURI STRĂINE

ATICE

SUNIUM

Vaporul nostru alb plutea
Ca pasărea pe val,
Un cer albastru se-oglindea
Pe marea de cristal,

Când ți-am zărit când ți-am aflat,
Sus, pe un țărnam abrupt,
De-un neam senin în alb sculptat,
Aerian și rupt,

O, Sunium, templul tău urcând
Cu tot trecutul viu
Cum se înalță sfântul gând
Pe un altar pustiu.

Mult timp, mult timp vor stărui
Unite 'n mintea mea
De mări pustii, de ceruri vii.
Coloanele-ți de nea.

HYMET

Profanat de nici o casă,
Umilit de nici un templu,
Munte gol, te rog mă lasă
Forma pură să-ți contem plu.

Zei n'au voit s'ascundă
Cu păduri și umbră moale
Fruntea naltă și rotundă,
Umerile tale goale.

Dar lipsit de-orice podoabă,
Soarele îl ai și cerul
Și Athena ca o roabă
Să-ți învâluie misterul.

Lasă bărbarii să vină
Din țări triste, de departe!
De durerea ta senină
Cum vrei tu să aibă parte.

Cum vrei tu să înțeleagă
Luminoasa 'nvățătură,
Când în suflet besna 'i leagă
Tot de patimi și de ură...

Dar îngăduie'mi doar mie
Care cred în cer cu soare,
Să-ți aștern o poezie
Ca și umbrele ușoare

Când amurgul mi le scoate
Și le 'ntinde pe 'ndelete
Până noaptea le ia toate—
Munte, plin de violete!

DAFNI

Mănăstire ancorată pe pământul lui Apolo,
 Dafni, sfinte cărămizi,
 Cine va reda vreodată sufletului meu de-acolo
 Umbrele de chiparizi,

✓ Cerul dimineții clasic conturat cum e o cupă
 De lumină cu argint,
 Și în inimi călătoare dorul primăverii după
 Eleusis și Corint!

Cine va suna talanga turmelor de pe coline
 Ca 'ntr'un viers de Theocrit,
 Și în curte printre dafini va lega-o, Dafni!—cine
 Maci de sânge pe granit...

Mai trăiesc ca altădată zeii veșnici, mănăstire,
 Și zadarnic ai cuprins,
 Ca s'o răstignești sub cruce, o coloană. Stă subțire,
 Pururi vie, cu trup nins,

Cu trup neted, cu trup tânăr în divină nepăsare
 Ca pe vremea când purta
 Peste frunte o metopă și o friză pe spinare—
 Dă-mi, coloană, pacea ta!

Și 'nflorită printre pietre, floarea morții, asfodelă,
 Mă învață cum să fiu
 Ca să seamăn după moarte cu sculptații, pe o stelă
 Din Ceramicul pustiu.

Iar tu zeu al poeziei, o, Apolo, mă îndrumă
Ca să scap biruitor,
Căci în naos, ce patetic, cu durerea-i mă sugrumă
Jalnicul Pantocrator.

POPAS LA STAMBUL

SULEIMANIE

Cad frunzele greoi din pomul înserării —
Un muezin vrăjind pe sus, le-a scuturat.
Ba nu — porumbi brumați pe marmurile scării
Ca umbre, deșirând albastru, au zburat.

În pene paseri duc amurgul pân'la Pera...
Dar noi, lăsând pe-aripi văzduhul, ne-am oprit
În curte logodind geamia cu tăcerea
Și chiparoșii suri cu cerul înflorit.

Privim Stambulul cum treptat în vis se pierde...
Amurgul cu turban de neguri strâns pe cap,
Îl duce sub un cer de sticlă roz și verde
În care suliți lungi de minarete 'ncap.

Ca un copil suflând ușor clăbuci cu paiul,
Cu raza-i umflă 'n zări cupole de geamii —
Orașul ireal se clatină ca raiul
Și de-o să zboare 'n cer deodată, nu mai știi...

Căci surd în Ramazan a bubuit semnalul.
Sunt stele sau lumini ce pe moschei răsar,
Când sufletul în bărci își tremură fanalul
Pe-un Corn de Aur stins și vânăt, spre Fanar...

EYUB

L e-aprinde amintirea sclipirile pe rând:
Mormintele, geamia,
Prin chiparoși amurgul brumând și tremurând
Și'n suflet nostalgia

Acelui praf de aur suflat pe ape vii
Jucând pe cornul mării...
Fantasmagoric faur, Eyub, de ce învii
Caicele visării?

De-argint caicul lunii se leagănă pe cer,
Pe Cornul de-Aur vine
Caicul Șehrazadei ca un coleopter
Cu aripi de rubine.

Fântânile moscheii albastre plâng încet
Lumina lor ce piere,
Și-o chiamă muezinul suit în minaret,
Zadarnic... In tăcere

Pe chiparoșii negri, ca umbre cad vulturi.
Mormintele sub lună
De-acum sunt capre albe pierdute prin păduri...
Dar noaptea își adună

Harapii în burnusuri de umbră și de vis...
Și una câte una
Priveliștile 'n mine lumina și-au închis
Cu lampa și cu luna.

FÂNTÂNA CU PLATANI

Fântâna cu platani de lângă țărmul mării
La care ne-am oprit cu umbra în amurg
In cântecul domol, ce nu-l pot da uitării,
De valuri ce se sparg, de ape care curg —

Fântâna unde vin cu vasele de-aramă
Cadânele să-și ia un dar curat, din plin,
Vrăjită e — ți-o spun — și dorul meu — ia seamă —
In juru-i zboară greu: un porumbiel străin.

Pe Marmarà se duc cu aripe de lebezi
Corăbii în amurg... Și pierе zi și an...
Dar aplecat ușor pe apele ei repezi
Obrazul tău îl văd în umbră de platan.

Sunt zile sau sunt ani de când pe țărmul mării,
In limpezimi adânci fântâna l-a închis?
Platanii tot foșnesc, și nu pot da uitării
Murmurul de părâu rostogolit prin vis...

STANȚE
JEAN MORÉAS

UN BOB DE GRÂU HRĂNEȘTE...

Un bob de grâu hrănește pe corb și pe 'nțelept,
Iar pomul zeii Palas ne dă măslina bună,
Și chiparidul jalnic, cum stă pe groapă drept,
Iși leagănă zadarnic durerea pe sub lună.

Nu ți-ai văzut—vai!—dorul cel mai neprețuit
În ochi tăi cum poartă făptura cea vulgară?
Nu știi pe jumătate alean și suferit:
Când inima ți-ai dat-o, la fel n'o afli iară.

Să fie în cetate sau lângă țărm de mări,
În văgăuni de codri, pe muntele sinistru,
Te du, și să mori singur în viersul de cântări:
Chiar lebezile-o turmă sunt încă pe Caistru.

ȘI VOI PRIMĂVĂRATIC...

Sivoi primăvăratic, armonioasă ploaie
Și dulce ca o gărlă mânată prin livezi,
Mai mult ca stropitoarea ce lin pe mușchi se'ndoaie
În leagăn, îmi prinzi dorul în ușurele mreji!

La geamul meu sau încă sub șuri la drumul mare,
De caut adăpostul, ce tăinuit senin
Mi-amesteci în durere, și'n stropii tăi de soare
Ce-i amintirea asta și-acest străvechi suspin?

CÂND VA VENI IAR TOAMNA...

Când va veni iar toamna cu toată frunza morții
Ce peste iazul morii stricate va podi,
Când vântul îmi va umple căscatul gol al porții
Și locul unde piatra de moară se 'nvârti,

Vreau iar să merg acolo pe piatra de hotar
Să stau, proptit de zidul în ederă țesut,
Și să privesc mult apa și'n searbădu-i cleștar
Stingându-mi-se chipul și soarele trecut.

GÂNDESC LA ZĂRI MARINE...

Gândesc la zări marine, la seara lor adâncă,
La spumegânda groază a mării 'n vântul greu,
La năvodaru'n luntre, la crabii pe sub stâncă,
La ochii tăi, Neeră, la Glauko, la Proteu.

Tot chibzuindu-și drumul, gândesc la cerșetorul,
La moșu'n pragul porții sortit de ani să stea,
La tăetoru'n codru, în mână cu toporul,
La târg, la multa-i larmă, la om, la jalea mea.

SPĂRGÂND DEODATĂ JALEA...

Spărgând deodată jalea acestor zile 'n sloată,
Pe toți castanii care își pierd coroana lor,
Pe apă, pe 'nflorirea de mult întârziată
Și 'n ochi îmi torni dulceață, alb soare-al toamnelor.

Ce ne mai vrei tu, soare? Să cadă floarea deasă!
Să putrezească frunza și vântul să o ia!
In umbră lasă apa, durerea tu mi-o lasă:
Ea îmi hrănește gândul și e tăria mea.

IN VREMEA TINEREȚII...

In vremea tinereții, armonioasă Liră,
Ca apa pe sub ramuri în floare, îmi cântai;
Și, vai! acum în noaptea simțirii proorociră,
Vibrând, strunele tale, când mâna 'mi sângerai.

Părâul plin de pace, lumina îl ajunge
Și-oglinďă cerul verii, și-oglinďă pasărea,
Dar frumusețea apei ce stânca o străpunge
In fund de văgăună, mai tare o să stea.

PARIS, CE MULT ÎȚI SEAMĂN...

Paris, ce mult îți seamăn: o clipă raze vii
Lucesc pe-un cer albastru, apoi deodată'i brumă;
Cu miază-noaptea aspră la fel dacă devii
Intreci cetăți pe care zefirul le parfumă.

Și jalnic pân'la moarte, și plin de veselie,
Mi-e totul fericire și totul mi-e semn rău;
Ca din senin îmi plânge în ochi o bucurie,
Și soarta 'ntunecată desleagă râsul meu.

MI-E GÂNDUL LA SĂTUCUL...

Mi-e gândul la sătucul în codru așezat,
La sihlele pădurii ce'n toamnă simt apusul,
La nopțile de veghe,—văd focul tremurat,
Văd baba ghemuită tot învârtindu-și fusul.

Pe tine, întâlnită la ori și ce răscruci
Călăuzindu-mi pașii cu tainică blândețe,
Vreau să te văd, o, lună, cum albă mi te duci
Pe firul unei gârle ce prinde să înghețe.

BOLȚI FRAGEDE DE RAMURI..

Bolți fragede de ramuri când primăvara naște,
Măcieși pe-un zid de pietre, islazuri, ierburi moi,
Poteci de-asin, și omul acela ce cunoaște,
Ca să desfunde glia, să mâne'n pas doi boi,

Pe digul mării noaptea când farul se aprinde,
Și zarea 'n zori pe valuri în plâns de geamanduri;—
Ce 'mi pasă! o, cetate, când ceața ta îmi prinde
Și munte și câmpie și mare și păduri.

ETERUL ȚI-E TOVARĂȘ...

Eterul ți-e tovarăș, fum, leneșă plutire,
    Ți seamăn și-eu puțin:
Ți-e viața de o clipă, a mea e'n istovire,
    Dar tot din foc ieșim.

Ca să trăiască, omul, tot culegând cenușa
    Genuchii roși îl țin.
Făr'a ne bate capul și-a coborî—de-acușa
    Lin să ne risipim.

PE CÂMPUL FĂRĂ MARGINI...

Pe câmpul fără margini, se 'nalță dârz în vânt,
Copacul singur peste zare.
Stă gânditor, și zilnic frunzișu-i pe pământ
I-aruncă umbra mișcătoare.

Pe ramuri i se-așează lin păsările'n zbor:
Sunt corbi, sfoase turturele?
Hidosul mușchi îl roade; e bunul ajutor
Al iederii cu noduri rele.

Și trăsnetul adesea și viscolul hain
I-au frânt cu zgomot culmea naltă;
Primește dela oameni chiar, lovituri în plin—
Sublim și trist, el nu tresaltă.

MAI SINGUR ȘI PE GÂNDURI...

Mai singur și pe gânduri voi merge pe cărări,
Sub cerul fără focuri și fără bucurie,
Și'n mâinile 'mi voi prinde, plin de înduioșări,
Sub plopi frunzișul veșted al toamnei din câmpie.

Voi asculta și vântul și țipătul stingher
Al păsărilor care în noapte n'o să 'ncapă.
La țârm de ape triste, pe pajiști, pe sub cer,
Mult timp, îmi va fi gândul la viață și la groapă.

Un aer rece norii în zare i-o 'nghiețà,
Și-amurgul o să moară în abureala lunii.
Atunci, de oboseală, pe-o piatră cum voi sta,
În liniște, voi frânge din pâinea-amărăciunii.

INTERIOR

INSERARE

Deschide ochii—seara în geam se depărtează,
Și casele și pomii s'au desrădăcinat:
Plutesc spre nesfârșitul seninului curat...
Și totuși nu te teme, căci mâine ne vin iarăș—
Dar gustă ceasu 'n care un Dumnezeu creează
Din fiecare lampă o stea ce a tremurat
De dorul fără margini al cerului tovarăș.

Tot ce vedeai cu ochii, de-acum s'a turburat;
Tot ce-atingeai cu mâna, de-acuma încetează:
In tine fața lumii la față s'a schimbat...
Inchide ochii—noaptea te binecuvintează.
Inchide ochi bine, să vezi adevărat.

INTERIOR

Pe scrinul scund, pe masa de mahon,
Cleștarul cupei picură amurg.
Pe liniștea lăutei fără svon,
Pieziș petale de lumină curg.

Atinsă, struna tainic a sunat...
Și Sân-Nicoară din icoane vechi
Rămâne mut cu deget ridicat
Și cântecul tăcerii în urechi.

Se cern garoafele de Luchian
Și sângerate cad din rama lor,
Prin florile unui chilim oltean
Sperioase păsări se înalță 'n zbor.

Pe-o strachină un cerb a tresărit...
Și de pe raft, din fie-ce volum,
Poetii ies s'asculte liniștit
Un cântec risipit ca un parfum.

CĂPRIOARA DE PORȚELAN

Pe masa mea un pui de căprioară
Prietenos deschide ochii puri...
Și dacă în poiană o să moară
De glonț rănit un frate din păduri,

Și dacă la isvoare o să plângă
Cu botul ud de sângele prelins—
Știu bine: nici o moarte n'o să frângă
Căprița liniștită cu trup nins.

Ce clar privește! Parcă înțelege
Că umblu să'i fur taina într'un vers.
Dar care vers veni-va să mi-o lege
Cum stă oprită 'n suflet și în mers?

Cu capul mic și fin lăsat de-oparte,
Ciulind ușor urechile-i de ciută,
Pândește cum pândesc după o carte
Făptura ei necunoscută...

Și zile fug și trece an de an...
Îmbătrânesc... și-un pui de căprioară
Deschide mari doi ochi de porțelan
Din lumea unde moartea nu omoară.

MINIATURĂ PERSANĂ

Albastrul șters al cerului de seară
Coboară ca să 'nalțe chiparizi
Intunecați, din cari pieziș zburară
Colunii albi. Lungi gene să deschizi

Să vezi într'o grădină cercuită
De piatra zidului în trandafiri,
Cu ochi prea mari și degete subțiri,
Fecior de împărat cu-a lui iubită,

În rochi de fir și de mătase verde
Și cu șalvari de borangic prin cari
Ca luna plină printre nori fugari,
În joc molatec, trupul gol se pierde,

Pe când o căprioară fără teamă
De mângâieri, le 'ntinde botul sfânt —
Și se privesc tustrei și nuși dau seamă
Că veacul lor s'a dus de pe pământ.

PEȘTII ROȘII

A murgul suflă aur verde'n geam—
Un pom cu foi de foc e un mărgean.
Sub pavăza tomnaticului ram
Se-aprinde somnul apei din borcan.

In cercul luminosului cleștar,
Trei pești de aur roșu s'au lăsat
Inchipuind pe-al zărilor hotar
Trei păsări într'un zbor îndepărtat.

La nesfârșit de sticlă se lovesc
—In străveziul aer ca 'ntr'un zid—
Și raza evantaiului ceresc,
Ștopind luciri, o'nchid și o deschid...

Și'n geamul de penumbră fumuriu,
Când apa înoptează până'n fund—
Trei raze, logodind argintul viu,
In colb muiat de lună, se ascund.

L A L E L E

De pe podele urcă valuri moi
De umbră și pe masă se întind.
Oglinda 'și limpezește iazul mort
Intr'un isvor cu seara cristalin.

Lumina zboară vie peste geam.
Amurgul din afară le-a uitat
Lalelele ce galbene mai ard
In sfeșnicul subțirelui pahar.

Potirul nou al florilor e pumn
Inchis ușor pe câte-un licurici.
Potirul lor de porțelan acum
și strânge 'n umbre focul licărit.

Lalele stinse din odae fug.
Oglinda 'n apa morților le ia.
Năluca lor în vis rămâne fum.
Așa doresc și sufletu-mi să stea.

CLEȘTAR

În fața ferestrei am pus o oglindă.
Mălinii grădinii se scutură 'n ea.
Petale răslețe în zbor se perindă,
Petale nebune n'apucă să stea.

Să prind neaua verii și-o floare ce moare,
În fața oglinzii am pus un pahar.
Intrânsul răpisem o rază de soare
Curată ca trupul crescut din cleștar.

Să-opresc desflorirea și clipa plăpândă,
Din zori până 'n vremea când umbrele curg,
Cu vraja și vrerea și visul, la pândă
Voi sta să mijască 'n oglindă amurg...

Atunci doar—iatacul, privirii când scapă
Și-l vezi, în năuntru de suflet, închis—
Paharul primește pe-albastra lui apă
Petale ce pururi palpită în vis.

ICOANA CU BUSUIOC

Pe zidul alb spoit curat,
Argintu-i vechi se deslușește
Intr'un arhondaric uitat
In svon de clopote de Paște,

De când o noapte ne-am iubit
Sub o icoană făcătoare
De mari minuni—Sunt ani de vis
De-atunci și amintirea moare.

Nici mânăstirea n'o mai știi,
Nici care îmi era iubirea,
Dar din trecutu-mi azi pustiu,
In busuioc uscat învie

Icoana sfântului noroc
Cu-argint de suflet învelită...
Și-o văd mereu și'n piept o port
Ca o lumină liniștită.

SOMN CURAT

Prin perne, 'n moliciunea lor de puf,
Cu trupul discordat ca și un arc,
In somn, fetița 'și lasă brațul pur
Să curgă 'n vis ca șipotul în Mai.

Bălaiul păr în bucle-a râurat
Lumină vie până pe covor.
Așa dormind văzui pe cer un ram
In noru-i alb ce n'avea încă foi.

Așa dormind am pomenit un râu
Cu muguri mari de stele la un scoc...
Și m'am mirat și m'am cutremurat
Și-am împietrit de teamă să n'o scol.

ARTĂ POETICĂ

Fetiței mele Pia.

Mi-am urzit din sunet și culoare,
Din cuvinte rare, zi cu zi,
Țesătura versului în care
Imi adorm durerea de-a trăi.

Zi cu zi și lună după lună,
Isvoresc din mine ca din mări
Insule de gânduri, ce adună
Cânturi fremătând peste uitări.

Ceas cu ceas și clipă după clipă,
Vierme de mătase m'am făcut,
Fluturul simțindu-l, ce'n aripă
O să'mi schimbe brațele de lut...

Dar cum stau cu lampa lângă mine
Și cum scriu: un singur țipăt greu
Din odaia-ți de bolnavă vine —
Și ce mic, ce gol e visul meu!

CALENDARUL VIEI

MĂRȚIȘOR

Privești de pe poteca ce urcă'n deal la noi.
Din zbor întâia barză cum cade pe zăvoi.

Vezi trenul care intră încet de tot în gară
Și omul care sapă și plugul care ară.

A nins cu nea de floare pe prunii din livezi
Și munții de la Rucăr cu iarna lor îi vezi.

Auzi pe sub podgorii un câine care latră.
Te simți legat de toate—nu poți urni o piatră.

Aceste lucruri simple ce veșnice îți sunt!
Ce sfântă bucurie descoperi în pământ.

Ce limpede te chiamă un cuc: odată, două—
De fiecare dată ți-e inima mai nouă.

De fiecare dată mai trainic te unești
Cu farmecul acestor priveliști câmpenești.

În gară, iată, trenul a început să miște.
Toți pomii ninși, pe dealuri îi flutură batiste.

Gâlgâitor, din iarbă un șipot s'a trezit.
În tine și prin ramuri e cerul limpezit.

Ce râsete, ce chiot pe drumurile viei—
Pe unde au mers părinții îți duci și tu copiii.

O nouă viață astăzi de viața veche legi.
Dau muguri pretutindeni din veștedele crengi.

Cu apa ei lumina ți-a botezat câmpia.
Ce pace e pe omul în alb ce sapă via,

Pe barza ce se duce pe Argeș tot în sus,
Pe-adâncul rost al vieții la care te-ai supus.

PRIER

Bubuitoar, furtuna lung pe zăvoi răsună,
Ca o caleaşcă'n goană pe o podişcă, tună.

Cad firele de ploaie și soarele cu acul
Luminii mi le coase ca să cârpească sacul

Acestor nori zănatoci cari lasă tot mai rare
Rubiele transparente, pomană pe cărare.

Miroase gardul viei a ierburi și a ploaie.
A tras din nou furtuna cu pușca prin zăvoaie,

Dar n'a putut să'mpuște, vezi, pasărea ce are
Polei pe vârful de aripi și-albastru pe spinare...

Ea zboară, sparge norii, așterne pe hotar
Seninul primăverii, ca sufletul tău, clar.

Departe-s norii negri, îți flueri câinii și,
Spre fetele ce sapă cântând în vie, sui.

Zâmbești la toți copacii—ei astăzi îți sunt frați...
Și uiți de Capitală, de genii, de confrăți.

La Capșa, în bocalul lor de literatură,
Stau—gogoșari—maestrii acriți de-atâta ură

Și castraveți—discipoli verzui ca murătura:
Doct, picură oțetul în șvarțuri. Cască gura

Prin abureala sticlei, din stradă, liceene...
—Păzea!—printre picioare, zbucnind din buruene,

Vătuiul, o tulește devale... și-a fost dus.
Toți câinii după dânsul—iar tu privești de sus,

Râzând cu hohot, fuga ce'n râpă se prăvale...
Zău, nu regreți că astfel n'ajungi în manuale.

FLORAR

E Mai și'n codru cucul îmi cântă drept în față.
Cu soarele poteca pornește'n dimineață—

Cu drumul și pădurea, hai murgule, la deal!
M'oi legăna în pasul tău legănat de cal,

Prin pânzele luminii zări-voi de departe
Și Argeșul și lunca deschisă ca o carte,

În care—slope negre—un cârd răsleț de oi
Înșiră versuri simple la margini de zăvoi.

O cât ași da ca Domnul să'mi hărăzească darul
Să pot să le descopăr și eu abecedarul...

Dar sunt un om și nu pot citi decât cerneala.
Prin frunzele în tremur, o pasăre sineala

Din pene își arată—Să fie cerul, ea?
Pe vârful de deal, strâng frâul și mă ridic în șea.

S'o luăm spre Valea Popii, s'o luăm spre Valea Mare,
Spre Isvorani să mergem?—Tot una mi-i. În zare

Negoitul alb m'așteaptă de când copilării.
Hai, murgule! și du-mă, în voe, unde-oi știu...

Străbate o pădure, coboară și se suie,
Ajunge o poiană în cap de cărăruie.

La poalele poienii, dosită de ariniști,
O apă lin își mână strălimpezile liniști.

O moară stă bătrână, uitată pe pârâu
De oamenii din sate cu holdele de grâu.

Dar roata ei mai cântă, de apă dusă rar,
Și macină polenul luminii din Florar.

CIREȘAR

Deschide poarta lunii cu coșul de cireși—
S'au îmbrăcat cireșii în roșile cămeși

Și zarea în lumină de aur în spre seară.
Auzi cum cântă'n luncă, lung, roata de la moară!

Arinii ei din sita ușoară de frunziș
Li cern pe-oglanda apei luminile furiș,

Și săgetând penumbra, la stăvilarul morii,
Se-alungă rândunele și fulgeră prigorii.

Călare vii în voie pe bunul buestraș
Pe care iarba'n margini de șanț s'o pască'l lași.

Ți-au cunoscut prin ramuri mari pălăria moale
Și'n drum îți dau binețe cosași ce merg la vale,

Dar te gândești la fata morarului ce are
Obraz ca pâinea rumen și'n păr mălai de soare.

Te-așteaptă colo'n umbra cea verde sub arțari—
A alergat și-și ține cu mâna sânii tari

Și mici ce bat odată din două aripi sub
Cămașe, cum ar bate din aripi un hulub.

Nici numele, nici neamul nu-l știi—știi că ți-e dragă:
Cu drag îi culegi gura gustoasă ca o fragă,

Și-un trup cu miros proaspăt de proaspăt măciniș
Pe malul gârlei limpezi se lasă pe prundiș.

Se duce apa—fata s'o duce ca și ea.
Copita'și bate murgul ce nu mai vrea să stea.

Incaleci, îi dai drumul, scapi frâu'n pumnii tăi—
Te duci prin grâul serii cu cântec de cârstei.

GUSTAR

Nu-i vară și nu-i toamnă: e vremea când în tine,
Pe înserări senine, un dor de ducăți vine,

Când nopțile sunt clare și cerul e paharul
De sticlă care svârle cu stelele, ca zarul

Pe drumuri depărtate să prindă călătorul.
Pe casa părăsită voi trage greu zăvorul

Și voi porni la ceasul când toaca bate rar...
Tăind călare vadul sub lunca din hotar,

Opri-voi murgu'n spume pe malul rupt de ape,
In ochi să-mi iau atâta cât sufletul încape:

Zăvoiul plin de umbre, ca un altar colina
Și'n soare-apune munții încremenind lumina.

Sorbi-voi haiducește privirea până'n fund
Și pe cleștarul serii nu voi lăsa, rotund,

Decât un bob de rouă ce licăre plăpând—
Intâia stea îmi arde în noapte și în gând.

Strâng bine calu'n pulpe și pinteni dau s'ajung
La hanul vechi ce-aține sub plute drumul lung.

Imi leg de-o plută murgul și bat în poartă sâlnic
Ca să-mi răsari, voinică, hangiță strânsă'n vâlnic,

Cu ochii de vădană, cu brațul alb și plin—
Să-ți cer culcuș de noapte și o oca de vin.

Mi-aduci, cu rața friptă pe varză, vinu'n oală—
Te'ntreb mirat: „Să fie chiar hanul lui Mânjoală?”

Dar nu răspunzi și'n juru-mi e cald, icoană nu-i,
Miroase a iubire, a mere, a gutui.

CUPTOR

Si-a pus, se vede, Domnul pământul în cuptor,
De coace ca o pită sub cer dogoritor.

Prin iarba arsă greeri cu țărâit prelung
Tăcerea nesfârșită a zilei o împung,

Iar apele luminii se joacă pe zăvoi.
La iazul scurs dorm bivoli cu botul în noroi,

Dorm oile în roată, cu umbra, sub stejar,
Ca pietrele de moară dorm boii lângă car,

Și pe sub car cosașii cu capul pe cojoc...
Pe cer, vulturul negru virează, stând pe loc.

Un fâșâit de coasă se-aude'n vre-o poiană,
Dar tace 'nfricoșată de-a liniștei dojană.

În vânt—dar unde-i vântul—se'ncearcă tocălia.
Dar tace și-ea de teamă să nu trezească via...

În casa răcoroasă și cu obloane trase,
În vechea mea odaie vrea visul să mă lase—

Încet îmi deschid ochii să nu mă'nșele parcă;
Trecutul și-amintirea tot gândul mi-l încarcă.

Pe valuri de lumină las vara să mă poarte—
Dă-mi tu, bibliotecă din vremuri dragi, o carte

Vrăjită cum e cartea ce o citești întâi,
Să-i pun iar talismanul deschis la căpătâi.

Din rafturi iau volumul și Robinson Crusoe
Cu papagalul-i verde îmi intră iar în voe.

O, Doamne, ca tovarăș de viață ține-mi-l—
Păstrează-mi pân'la moarte un suflet de copil.

VINICER

Ajuns în miez de toamnă, îți dai cu spaimă seamă,
Când chiotă culesul în drumul lui spre cramă,

Că despre lucrul viei vorbit-ai prea puțin.
Și totuși—o, poete uituc—ce subiect plin

De poezie gravă aveai la îndemână:
Cum vița peste iarnă adoarme în țărână

Ca omul dela țară culcat în țintirim
(Dar taina adormirii acesteia n'o știm);

Apoi Prier când vine pe-a Argeșului apă,
Cum săpătorii vița pe dealuri o desgroapă;

Cum tremură golașă ca pruncul și-o botează
Și mierla cu un cântec și soarele cu-o rază;

Cum coardele le leagă vierul de arac,
Cum taie joarda slabă și lemnul prea sărac...

Dar plânsul sfânt al viței, nu-l vei cânta tu oare
Cu lacrima lui clară, de ochi vindecătoare?

Dar despre sulfatare nu pomenești nimic,
Nici despre boala viței ce „filoxeră“ 'i zic!

Cum vrei atunci, poete, ca un viticultor
Din cartea'ți să culeagă un sfat folositor:

Pe raftul librăriei, uitată, o să şadă.

—Da, Coane Mihalache, o ştiu de mult. O cadă

Cu must de tămâioasă mai bine să-mi aduci,

Şi în ceardacul casei, în tihnă şi'n papuci,

Ca Anton Pann de veseli când da de un nerod,

Cu metodologie să bem al viţei rod.

BRUMĂREL

Cu soarele azi galben ca fagurii de miere
In jurul meu se'nchide un măr boltit de mere.

Din ram eu rup ca'n basme un rod de aur și
O, pom vrăjit de toamnă, nu poți să mă reții.

Prin ramuri desfăcute ușor de mâna mea
Zăresc comoara viei și-odihna ei mă vrea.

Sub un butuc de viță rămân culcat pe spate—
Privesc în gol la cerul cu ape neschimbate,

In mână iau ciorchina cu bob de chilimbar
Și o ridic spre soare, sus—Raza lui cu jar

Fantastic o pătrunde: un lampion aprins;
Ii sug lumina dulce și focu-i m'a cuprins.

Beau soare— Dar un piersic cu brațul gol m'agață
Și îmi lipește sânul, pietros și mic, pe față.

Eu îl sărut cu dinții și poama lui cu sânge
Stropește pătimașa iubire ce o frânge.

O, toamnă, vrăjitoare mai tare decât moartea
La tine intru'n slujbă cât mă va ține soarta.

Dă-mi frunza ta ce sună cu galbenii din lună,
Dă-mi pe covorul foilor iar coborîtul oilor;

Dă-mi în zăvoi sitarii, pe miriște ogarii,
Și peste zarea drumului, albastru, sulul fumului;

Dă-mi în iatac sulfină, pe ceruri dă-mi lumină,
Și scâncetul cucoarelor pe liniștea ogoarelor;

Și dă-mi un nuc stufos, la umbră să stau jos,
Să scriu pe fruntea gliei tot calendarul viei.

BRUMAR

Pe umeri iei sumanul și flueri după câni.
Poteca sue dealul prin via din bătrâni.

S'au înroșit cireșii, îngălbeniră nucii,
Ce străjue cu bruma de pe Brumar butucii.

Acolo unde chiot și cântec fură'n toi,
Răsună'n guri de pivniți ciocanul pe butoi.

Dar soarele șăgalnic acoperă cu-aramă
Șindrila putrezită și mușchiul de pe cramă

Și raza lui de aur prin corzile de vîi
La strugurii luminii te'ndeamnă să mai vîi...

Poete, te îmbată de-acuma doar cu soare.
Auzi—scâncesc în ceruri, lung, șiruri de cucoare.

Dar câinii tăi zburdalnici alungă din tufiș
Țărcate coțofene zbucnind în zbor pieziș.

Zâmbești amar la pana de nea și de cărbune—
Gândești la zile rele, gândești la zile bune,

La traiul vechi ce calcă cu pasul tău tăcut
Pe-acest pământ pe care de mic l-ai cunoscut,

Și te întrebi: zăpadă a început să cadă?
Sunt iarăș coțofene ca pete de zăpadă.

Te-oprești să-ți razimi dorul de ulmii fără foi.
Te-oprești să-ți flueri câinii și toamna înapoi—

Revin în goană câinii, dar toamna nu mai vine
Să-ți culce la picioare credința ca un câine.

Și singur cu poteca și câinii iar cobori
Sub ceru'n care-a iarnă scâncesc prelung cucori.

UNDREA

De eri albine albe pe via ta roesc—
Toți prunii și toți merii în iarnă înfloresc.

Petalele cu aripi de gheață cad domoale
Pe un covor mai moale ca iarba cea mai moale.

S'au șters din fața țării și drumuri și poteci—
Stă Argeșu'n zăvoaie cu tălpile lui reci

Și nu cutează moșul pe prund măcar un pas.
Isoarele cu barba în țurțuri au rămas

Și strașină făcându-și la ochi cu palma mâinii,
Tot căutând cărarea, stă cumpăna fântâni.

Auzi întâi un zgomot, apoi—deodată—clar
Ca picături de ploaie pe-o apă de cleștar.

Sunt clopoței sâni: ascultă-i bine cum
O flamură de sunet îți flutură pe drum.

Aproape, mai aproape, sub deal, la deal, pe deal,
Îți sună la ureche o toacă de metal...

Dar în odaia cramei cu focul în cămin,
Aduci pentru prieteni urciorul cel mai plin.

Te-așezi cu ei la masă, citești și procitești
Și vinul vechi și vinul mai nou ce-l pritocești.

Butucii ard în sobă cu trosnet și scânteii.
Din rodul viei tale ești bucuros să bei—

Cucernic pentru Ulmu și Gyr ridici bărdacă,
Pe fratele Herescu nu-l uiți cu cana seacă.

Și, ca poet al viei serbându-i sfântul hram,
Închini pentru Horațiu, Virgil și Francis Jammes.

GHENAR

Perdelele's lăsate și lămpile aprinse"
Frumosul vers anume îl chiami acum în minte

Vre-un critic să te'nvețe, discipol să te facă—
Estetului, din milă, închină-i o bărdacă.

Gândește-te la omul acela din Mircești,
Senin la gura sobii ca tine—îl iubești.

Dar lasă, desmorțită din somn de focul tău,
Să zbârnea o muscă lovindu-se mereu

De limpezimea'nchisă a geamului, pe care
Nu toți să o priceapă—vezi bine—sunt în stare.

Ghenar veni cu vânăt amurg și roșii zori...
Și mă gândesc că dacă ai fi și vânător,

Te-ai duce după iepuri în lunca ta ce este
Sub chiciura din sălcii poiana din poveste.

Și i-ai găsi sub tufe pitiți, ca bulgări mari
De-omăt, ciulind urechea deodată la ogari.

În liniștea deplină a iernii se aude
Împușcătura tare cu lungi ecouri surde.

Măcieșul cel mai negru te miri de-a înflorit?
Nu—și-a lăsat doar viața un iepuraș rănit.

Privește-l: pe cearceaful zăpezii se sfârșește
Ca un copil cuminte ce'n patul lui bolește.

De-aceia, știu, tu pușca în mână nu vei lua—
Vei reciti poezii iubiți la vatra ta.

Și'n serile de iarnă tihnit vei aștepta,
Din must—vin clar, din suflet—vers limpede, să dea.

FĂURAR

Pe dealurile ninse mergi astăzi la pădure,
Cobori spre Valea Mare sub cerurile sure,

Și fagi cu coajă albă, la șipotul de leac,
Ca stranii colonade de templu se desfac.

Te-oprești să bei din apa curată ce dă viață;
Îți spune pădurarul: E șipot sfânt, nu 'nghiață.

Și dă să cheme basmul vechi al isvorului...
Dar nu-l ascuți, ți-e gândul—vezi tu—la fata lui.

Îți amintești bordeiul poenii, toiul verii,
Și câinii care latră doar, doar o să te sperii.

Și fata răsărită în drum ca din pământ
Și ploaia de lumină a soarelui în crâng.

Și gardul viu și umbra pădurii tremurate,
Potecile, răscrucea—îți amintești de toate:

De mușchiul cald pe râpa de unde 'n codru vezi
Colinele albastre cu vii și cu livezi,

De guruitul dulce-al porumbului sălbatic,
De fata mai sfioasă ca un porumb sălbatic,

De serile sub fagii prieteni când o stea
Se anina de frunze ca fata să mai stea...

Iți amintești de toate—vezi toate: ochiul, geana...
—Moș Pavel, ce-ți mai face, de-acum un an, Ileana?

—Boerule, am dat-o după un cârciumar
De prin Lerești; e omul chiabur...

Auzi doar rar

Cum sună și răsună, departe, în pădure,
Auitar, a moarte—departe—o secure.

ELEGII

ELEGIA I

Pentru Pia și Alexandru Alimănișteanu

De treci Baia de Aramă, de departe vezi albind
—Stai Căline—nu pădurea ci toți munții de argint.
Iată Piatra ca o cloșcă, iată puii ei: Cloșanii—
Și deodată uiți Florica și deodată uiți Miorcanii
Și deodată intri 'n țara basmului ce'l credeai mort,
Unde totul își păstrează vechiul suflet, vechiul port,
Tânăr ca un râu de munte, proaspăt ca un cer pe ape...

Vale, inimă închisă pe trecutul ce-o încape,
Vale-a Motrului, ursită ca Domnița din povești
Să tot doarmă neschimbată până o desvăluiești,
Vale-ascunsă așa bine printre munți că niciodată
Zborul vremii de pe culme umbra sură nu'și arată:
Cum să vină când și astăzi, când de veci, neveste torc
De-a călare, și din munte tot în Dacia se'ntorc.
Cum să vină când se'nalță glasul morii ca o rugă
Cătră zeul trac ce mișcă apele de la irugă
Și din scoc le năpustește peste roata ei de lemn.
Cum să vină pe pământul unde și-azi păgânul semn
Bradul morților și-usucă dorul verde pe morminte...

Azi ca eri se duc cosașii cu lăuta înainte
Chiotind pe drum de clacă, prin fânețe, de te miri
Încotro pornesc pandurii celui de la Vlădimiri.
Azi ca eri bisericuța stă în inima poenii—
Pustnic alb proptit în bârnă își așteaptă poporenii,
Azi ca eri să-i ia la nuntă, azi ca eri la țințirim...
„Moșule, castanii ceia cin'i-a pus?“—„Ia Nicodim

Când monahii lui veniră să se-așeze la Tismana:
Tot trec fete din Tanagra, sus pe cap purtându-și cana
Sau urciorul plin de cerul răsturnat într'un isvor,
Și sub fagi, la umbră deasă, spune'n fluer un păstor...

Fluer ciobănesc și Motru, râu și suflet, ce descântec
V'a trezit în pacea serii murmurând acelaș cântec?
Ce descântec curge'n mine? Cum se face?... Se desfac
Cunoscutele privești în bătrânul tău conac.
N'am mai fost aici și totuși mi-amintesc de altădată
Și îmi aflu cu uimire țara mea adevărată
Cum descopere copilul basmul presimțit demult.

Demult... Cine-a rostit vorba ucigașă? De demult...
Ca o pasăre de noapte, umbra sură iat'o, crește,
De pe culme peste vale se coboară, se lățește—
Oameni albi și case albe ca mioare, n'or mai fi;
Port și datini o să piară an cu an și zi cu zi.
N'or mai prinde în oprege trupul svelt ca un mesteacăn;
N'or mai duce după spate pruncul legănat în leagăn;
N'o mai luneca marama nor subțire pe obraz;
N'o să-și mai întinză pânza aripi albe lângă iaz.
Vezi, bunica și cu fiica și nepoata n'or mai toarce,
Intr'o moară de pe Motru, trei Mărine—ca trei Parce—
Firul lânii, firul soartei ne'ndurate ce ne ia...
Ruga noastră, nici suspinul, să te ție n'or putea
Țară veche, țară bună, mult te-om plânge, mult te-om cere...

Suflete, de ai credință, brațele, de ai putere,
Bate apa înspumată cu nuiua de alun—
Cer și râuri, munți și codri, strâns să-i legi, să mi-i aduni.
Să mi-i dai să pot cu poftă de copil, cu dor de lotru
Să te fur, vrăjită vale, și mai repede ca Motru,
Care scapără prin pietre și tot scapă, să te duc
Strânsă'n suflet, strânsă'n brațe, ca o pradă de haiduc.

Cloșani.

ELEGIA II

*Sub umbrarul foilor
Duce drumul oilor
Și se duce și se pierde
Tot pe plai cu iarbă verde
Și se duce și se curmă
Tot la stână lângă turmă
Și îi știe seama lui,
Seama lui și-a dorului,
Grijile mocanului,
Inima ciobanului...*

Primăvară! primăvară! crapă mugurii la baltă,
Sălciile verzi, le 'ndoaie vântul cu suflare caldă,
Pe poteci sfios se 'ntinde umbra nouă-a foilor—
Primăvară, mama noastră, dă-ne drumul oilor,
Drumul cel pierdut pe care îl mai știu în sat bătrânii...
Doru'n mine înfrunzește: dorul turmii, dorul stâniei.
In zadar mă'nchid în casă și m'ascund pe după cărți,
Dor de ducă mă ajunge, dor hain din zece părți:
Buchile le zăpăcește, gândurile le încurcă—
Văd un gol de munte'n soare și văd turmele cum urcă;
Tot aud cum latră câinii, cum tălăngile răspund
Când adânc ca vântu'n frunze, când ca ape vii pe prund,
După cum cotește drumul mai departe, mai aproape,
Spre lumina de poiană ce prin fagi răsleți încape...

Turme vechi ca munții țării, cu cârlan și cu mioară
Suie plaiul și-l coboară, pentru-a câtea mia oară?
Duc cu ele de departe dorul nostru, tot aleanul
Făr'de zare ca Buceagul, nesfârșit ca Bărăganul;
Duc cu ele dorul mândrei așteptate la isvor,
Dorul mamei care toarce, dor de frați și de surori;

Duc cu ele dorul brazdei, dorul frunzelor de nuc,
Dorul satului și-al țării, dorul dorului îl duc...
Vin cu cântecele toate dela Nistru pân'la Jii,
Și de urcă din poveste sau aevea, nu mai știi—
Ungureanul și Vranceanul din baladă iată-i iarăș.
Mioriță bucălae, unde ești să-mi fi tovarăș,
Să paști iarbă neumblată, pe sub brazi, pe la isvoare?
Și cu sarica pe umeri tot așteaptă baciul mare
În lumina primăverii singur ca un zeu păgân...

Primăvară! primăvară! stau cu dorul de mă'ngân.
Crape mugurii la baltă, iasă plugurile'n țară,
Codrii vechi să înfrunzească, iarba nouă să răsară—
Dar dă-mi drumul care-l știe și ciobanul și cioporul,
Drumul oilor mi-l află, el ce mână drept ca dorul
Sus la munți cu fulgerare de-aur viu în soare-apune..

Mioriță, mioriță, dorul turmei mă răpune.

ELEGIA III

De aur vechi s'a făcut frunzarul;
Zărire-s stinse cum e cenușa.
Deschide ușa.
Toamna ne chiamă.

Am împuşcat în zăvoi sitarul
Din urmă: zburase să plece.
Vântul e rece.
Toamna ne chiamă.

Via pe deal de mult e'ngropată;
Stolul pe cer s'a dus: o nălucă.
Dor mă apucă
De altă dată.

Unde ești, unde, casă uitată?
Unde, azi, sunteți, zilele mele—
Voi, rândunele
De altă dată!...

ELEGIA IV

Am oprit în luncă apa curgătoare
La un scoc de moară printre verzi arini;
Am oprit pe ape lin-tremurătoare
Zilele de vară, razele de soare,
Noaptele senine, stelele și luna
Pentru totdeauna—
Vremea care curge n'am putut s'o țin.

Am închis în palmă pui de rândunele,
Le-am simțit bătaia inimii în chin;
Am oprit în brațe dragostele mele...
Pasăre de-o toamnă, dragoste cu jele,
Le-am cules ca frunza moartă când dă bruma
Pentru totdeauna—
Vremea care zboară n'am putut s'o țin.

Am păstrat în suflet gânduri, vorbe, glume,
Zâmbetul ce iartă, plânsetul hain;
Am păstrat în minte fețe fără nume
Intâlnite'n cale și pierdute'n lume,
Le-am cuprins în mine una câte una
Pentru totdeauna—
Vremea, vremea însă, n'am putut s'o țin.

ELEGIA V

Pe povârnișe dealul alunecă abrupt
Ca să'și oprească botul de vie tocma'n vale—
Dar sub boltirea viței oprindu-mă în cale,
Privesc câmpia care adoarme dedesupt.
In abureala serii schimbându-se în mare,
La nesfârșit își duce un tremurat hotar...

Am ancorat. Acuma sunt bunul marinar
Re'tors din pribegie la vatra primitoare.
Se'nalță pașnic fumul pe gând și pe cămin,
Se coace tămâioasa sfârșitului de vară—
Dar frunza se apleacă de-o tainică povară
Atinsă, când o plouă îmbelșugat senin.
Ci sufletul, ce'n vremuri gemu în larg de mare,
Deodată se trezește ca vântul în catarg,
Când pânze de corăbii albastrul mort îl sparg
Cu aripile albe de berze călătoare.

Florică.

ELEGIA VI

Peste dealuri, peste ape, pretutindenea se lasă
O lumină învelită în maramă de mătăasă...
Vin iar carele'ncărcate și cu spice și cu vis,,
Și pe ceruri liniștite și în suflet și-au deschis
Unghiul dorului de ducă stolurile de cucoare.
Mori de vânt nostalgic nalță aripile călătoare
Și le lasă în durere să zdrobească grâul nou.
Pașii tinereții mele mă urmează în ecou,
Umbra mea de altădată umblă'n miezul umbrei mele.
Prima stea sau amintirea stă pe iaz printre vîntrele?
Simt în suflet de departe spinul ei tremurător.
O bătrână'mi toarce firul zilelor de pe fuior;
Prima lacrimă se'noadă trainic lângă cea din urmă...
Și păstori, ieșiți din vreme, către staul duc o turmă
De oi albe ca și norii unui cer îngândurat.
Cine m'a legat de mine, de moșie și de sat?...

Toamnă-amară, toamnă dulce pentru cine te'nțelege,
Pentru cine știe gândul ce-a sortit să se deslege
Frunza galbenă și coaptă ca un rod cules de vânt,
Toamnă, care legi prin moarte cerurile de pământ
Și sub foaia veștejită pregătești o primăvară,
Toamnă dulce ca iubirea, ca iubirea de amară,
Fie-ți milă de făptura mea de om și fă să fiu
—Pe sub nuci, lângă femeie, lângă fată, lângă fiu,
In grădina aurită de lumină și de frunză—
Rodu'n care o dulceață înțeleaptă să se-ascunză.

Poate-un om atunci să vină să'mi culeagă câte-un vers
Cum din prun culegi o prună fără-a te opri din mers.

Insetat mi-o soarbe poate din cuvinte alinarea,
O să-i pară—cine știe—mai puțin sărată sarea
Lacrimelor sale'n drumul de dureri și dor ascuns...
Binecuvântarea asta de mi-o dai, va fi de-ajuns.

Miorcani

ELEGIA VII

Trece norul, zboară dorul peste vârfuri de pădure;
Pasărilor, visurile, mi le fură zile sure—
Numai arborii prieteni să mă lase nu mă tem.
Ei, legații de țărână, nu duc strașnicul blestem
Care mână tot ce umblă, se târăște, fuge, zboară.
Ei, umbroșii, umbra vie—tot aceeaș—și-o măsoară,
Se înalță pe pământul cel iubit dintru întâi,
Niciodată n'o săși schimbe nici culcuș, nici căpătâi,
Niciodată pentru dânșii ceasul groaznic n'o să vină
Când uitând de legătura dintre foi și rădăcină
Vor porni hai-hui ca mine pe un drum făr' de sfârșit...
Impăcați de când e lumea cu văzduhul, liniștit
Legănând tot alte cuiburi și-alt popor de rândunele,
Tot acelaș cer primește falnicele lor umbrele.
Au cu vântul primăverii șoapte lungi și întâlniri,
Până'n zori de zi le-alintă frunzele cu ciripiri
Și când joacă și când scapă vântul sprinten de pe creacă,
Rând pe rând ca să'l mângâe toți copacii se apleacă.
Huma neagră îi nutrește ca și limpezile ploi;
Surd le freamătă frunzișul, dar în lemnul lor greoi
Dorm tăcerile vieții cele-adânci ce sunt cuvântul
De demult cu care Domnul scoase apa și pământul..

Eu, de coaja lor lipindu-mi lung urechea, o aud
Inima de frate care bate'n trunchiuri de agud;
Salcia pletoasă plânge pentru mine ca o soră;
Plopul isvorește, proaspăt ca un vis, din auroră;
Il purtam de mult în suflet, nalt și neted, acest fag;
Nici un trup plâpând de fată nu mi-a fost pe lume drag
Ca mestecănul ceși stoarce părul despletit la lună,
Ca răchitele ce luciul zorilor pe crengi adună,

Ca arinii verzi ce-așteaptă cerul serii în părau—
Dar de pluta din zăvoiul de-altădată 'mi pare rău,
De castanul ce'mi păzise casa albă pe colină
Și de nukul de pe vremuri—azi când lumea mi-e străină.

Florica

ELEGIA VIII

Podul umblător, pe care am trecut la Crasna-Leuca,
Raza serii, nu otgonul, mi-l ținea pe gârlă greu ca
Lanțul dorului ce'n suflet mă petrece nevăzut...

Fericirea? Cine știe de nu-i moara de pe Prut,
Ce pe loc mereu murmură apei veșnic curgătoare?
Și e poate, oglindită limpede 'n apus de soare,
Lunca de răchiți și plute unde mierlele se-ascund.
La scădat o prind copiii și-o usucă, goi, pe prund;
La ghilit o 'ntind neveste colo 'n țärm pe pânza albă...
Fericirea? O fi poate chiar căsuța prinsă 'n nalbă
A podarului și fata de pe prispă, cu ochi verzi...

Fericirea? Poate 'i umbra unui vis pe care'l pierzi
Și rămâne doar năluca dragă sufletului meu ca
Podul legănat de apa Prutului la Crasna-Leuca.

Miorcani

ELEGIA IX

L ovește-mă cu-amnarul planetelor, să fiu
Pe vatra veșniciei deodată focul viu,
Ce pâlپae, trosnește și sare nebunatic:
Dănțuitor albastru cu talpa de jărătic,
Cu sufletul de flacări și cu călcâiul gol,
Pândit mereu de-al umbrei nețarmurit ocol...

Pe mine nemurirea a prins podiș de stânci—
Descătușă-mi isvorul cu apele adânci
Și lasă'l pe sub sălcii să fie până 'n mări
O fugă limpezită de-atâtea înstelări.
Nu puțul ce clocește sălcii un pic de apă—
Vreau valul viu și verde, ce-aleargă până crapă,
Dar care,-o clipă numai strângând în brațe vântul,
In străluciri de raze își făure mormântul.

ELEGIA X

Sorcova,
Morcova,
Să trăiesc,
Să 'ntineresc,
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir...

„Vracule, ascultă-mi ruga!
Vracule, îți poruncesc,
Pân' să stau să mă căesc,
Fă-mi din amintire sluga,
De pe față svârle-mi gluga,
Și în suflet nemurirea
    Să deslege
    Și să lege
Ce e viu din vremea moartă
    Ce mă 'mpinge
    Și mă frânge
    Și mă poartă:
    Frunză moartă.“

Moșul prinde de odată 'n mână
Bâta răbojită de la stână,
O 'nvârtește peste cap—și năzdrăvan
Ține 'n degete un lung ochian.
„Vrei să vezi?“ grăește—și 'n oglindă
Țări și mări și nouri se perindă.
Iată Argeșul și via veche,
Morții mei iubiți... și în ureche

Glasul lor cu râsu-mi împreună...
Dar pe umbra drumului răsună
Tot mai rar, tot mai departe, tot mai stins,
Ce-am iubit
Și-am îndrăgit
Și s'a sfârșit.
Ce-am aprins
Și m'a cuprins
Și s'a desprins
Ca un măr,
Ca un păr,
Ca... un... fir...
De... tran-da-fir...

ELEGIA XI

Unde-s frunzele pădurii? S'au pierdut.
Unde's norii, călătorii? S'au pierdut.
Unde-i râul ce ne-a dus copilăria
Pe oglinda lui de ghiață? S'a pierdut.
Unde-i râsul, unde-i plânsul, unde-i dorul
Și iubirea și durerea? S'au pierdut.
Unde-s ochii dragi odată ca lumina?
Umbra genelor plăpânde? S'au pierdut.
Unde-i omul ce am fost și eu odată?
Viers și suflet, ca un foșnet s'a pierdut...

ELEGIA XII

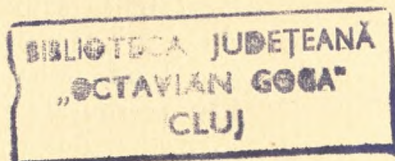
Când voi muri—departe de cetăți
In brazda neagră-a plugului, la noi,
Să mă lăsați culcat pe spate, gol,
In mână cu o ghindă de stejar...

Și chipul meu de lut, ce n'a știut
Să fie sufletului un locaș,
Iși va topi netrebnicul său rost
In valul primitivului pământ.

Dar ghinda va'ncolți. An după an
Vor crește rădăcini în adâncime
Și va ieși din mine un copac
Cu ramurile tinere, spre soare.

Ce n'am ajuns cu mii de versuri—iată
O împlinește din belșug o creangă
Intinsă, tremurându-și umbra peste
Odihna turmelor, ce vor să vie...

Miorcani

ELEGIA XIII

- OVIDIU -

Lui V. Voiculescu

Intâia stea clipi în zare. Vântul
Porni prin stuf cu aripă de păsări,
Apoi stătù. Se auzi deodată
Rostogolirea valului, departe,
Urcând mereu din partea din spre mare—
Când l-am zărit venind încet și singur,
Cu capul aplecat puțin ca unul
Ce stă de mult de vorbă cu pustiul...
Prin bălți, în care triste păpurișuri
Oftează lung cu șoaptă omenească,
Vânasem toată ziua și cu pușca
Pe umăr, mă'ntorceam în spre cetatea
Ce-a fost odată Tomis și-azi e alta.
Pe câmpul ars de toamnă al Dobrogii,
Știam că va veni mult așteptatul
Poet, ce'și plânge peste morți durerea.
Dar ochii lui, bătrâni de zeci de veacuri,
Nu m'au văzut. Sub albele lor gene
Priveau adânc spre țărmul unde'n noapte
Se deslușea neptunic glasul mării.

Atunci din stuful ghiolului o albă
Aripă și'a nălțat, străină, zborul
Și lebăda sălbatică, în taina
Acestui cer, prin stelele de toamnă,
S'a legănat o clipă ca ținută
De tremurate fire de 'ntuneric;
Apoi sa dus țipând atât de jalnic

Ca vântul speriat s'a strâns în baltă
Și sufletul în mine... când pe zare
A lunecat cu aripe întinse
În noapte, spre o țară de lumină
Cu soare cald sub care cresc coloane
Ce'și înfloresc zăpada cu acantă...

Pierise zborul alb în umbră. Pasul
Meu singur stânjenea singurătatea.
Un far clipi departe. Din spre mare
Sirena unui vas mugì să plece.
În gara din Palàs locomotive
Rar pufăiau. Un tren trecù în goană—
Pe stepa înoptată uruiera
Vagoanelor se stinse... Numai marea
Rămase să'și ridice glasul antic;
Sub zodiile toamnei, numai marea...

CUPRINSUL

LIMPEZIMI

Limpezimi	7
Moara uitată	8
Pluta	10
In pădure	11
Inscripție pentru o fântână	12
Inscripție pentru o fântână	13
Inscripție pentru o fântână	14
Inscripție pentru nucul din vie	15
Piersicul	16
Proect de templu	17
Hanul cu rândunici	18
Casa cu liliac	20
Călușarii	21
Acuarele în Deltă	
Amurg	22
Sălcii	23
Ceamul albastru	24
Noapte pe țârm	25
Lumina lunii	26
Stele	27
Cântec de leagăn	28
Cântec de leagăn	29
Primăvară	30
Dor	32
Drum de seară	33
Imagini, toamna	34
Pasărea toamnei	35
Cișmigiu de toamnă	36
Poetul	37
Vracul	38
Cântec de ducă	39
Drumuri	40

CERURI STRĂINE

ATICE

Sunium	43
Hymet	44
Dafni	46

POPAS LA STAMBUL

Suleimanie	48
Eyub	49
Fântâna cu platani	50

STANȚE [*Jean Moréas*]

Un bob de grâu hrănește...	53
Șivoi primăvăratice...	54
Când va veni iar toamna...	55
Gândesc la zări marine...	56
Spărgând deodată jalea...	57
In vremea tinereții...	58
Paris, ce mult îți seamănă...	59
Mi-e gândul la sătucul...	60
Bolți fragede de ramuri...	61
Eterul ți-e tovarăș...	62
Pe câmpul fără margini...	63
Mai singur și pe gânduri...	64

INTERIOR

Inserare	67
Interior	68
Căprioara de porțelan	69
Miniatură persană	70
Peștii roșii	71
Lalele	72
Cleștar	73
Icoana cu busuioc	74
Somn curat	75
Artă poetică	76

CALENDARUL VIEI

Mărțișor	79
Prier	81

Florar	83
Cireșar	85
Gustar	87
Cuptor	89
Vinicer	91
Brumărel	93
Brumar	95
Undrea	97
Ghenar	99
Făurar	101

ELEGII

Elegia I	105
Elegia II	107
Elegia III	109
Elegia IV	110
Elegia V	111
Elegia VI	112
Elegia VII	114
Elegia VIII	116
Elegia IX	117
Elegia X	118
Elegia XI	120
Elegia XII	121
Elegia XIII [Ovidiu]	122

SCRISUL
Lei
ROMANESC
60
CRAIOVA

